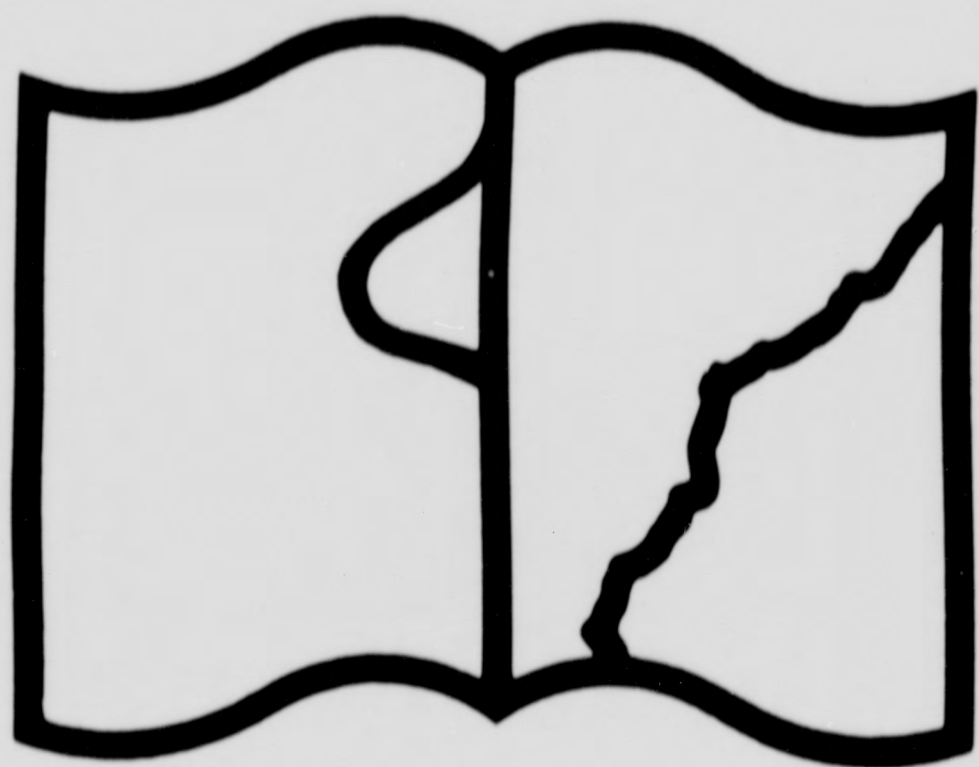

Symbol 11. Skadad text eller felaktig inbindning.
Damaged text

GS1818

Hjeltarnes Samtal

Med den Tappre och omistelige, men
på sin hemresa ifrån Constantinopel,
i negden af Bresslau, den 19 Ju-
li 1739 förrådeligen mördade
Svenska Majoren wid Upp-
lands Regemente till Fot,

Wälborne Herr

Malkom Sinkler

Uppå de Hufwa Eliseiska Fältens
i de Dödas Rike.

Berättadt af Herden Celadon, som af en
gammal obekant Gubbe blifwit oförmode-
ligen dit och dådan förder samma år.

Carlskrona 1819,
at i Kongl. Amiralitets-Boktryckeriet.

Företal.

Hör Apollo, städ mig strifwa,
Städ mig några rader gifwa
Framför Sweas öppna syn;
Städ min ringa hand upprita
Med en kall och bleker krita
Några ord i swarta styn.

En Swanor strifa illa,
En Thalia tiger stilla,
En som hon bör qwistra till:
Ega, att hon wet ej gråta;
En som hon bör rinna låta,
Låder ström för bjelte gill,
Hon
oberför, fast jag är en Herde
Af mycket ringa wärde,
Istär jag mig ändock be
Med dusand' klang kringbära,
Snad till Major Sinklers ära
Himlen mig har låtit se.

Du och wet mitt öga fällde
Tårar rätt så snart det smådde
En wär Sinkler tumla full;
Men jag förut häftigt snyfta,
Att än nu ej kunnat lyfta
Bjer
Eutan upp ur mitt Schatull.

Tid och saker är sådana,
Att man får så litet blanna
Du af det, som är reelt;
Derför må man mig ursäkta,
Att jag denna sak så ålta
Mycket ej i ljuset ställt.

Derför unn mig nu den bader,
Att för Swea fötter neder
Lägga denna halfwa dikt.
Jag önskar det förhoppas
Så att min blommor knoppas
På min med kärlig pligt.

Mel. En Celadon gaf fröjdesrop:

Sist, när på ljus blomsterplan Jag mina
Får utförde, Di satte mig som jag war
wan, Der jag bäst Vårkon hörde; Så kom
till mig en gammal man, Beprödd med silf-
werhåren, Han såg mig ganska ljuslig an,
Och hälsade, god morgon.

2. Hör, sade han, kom Celadon, Gölj
med mig litet stycke, Lågg från dig dina lap-
pris don, Du skall så höra mycket. Jag stod
strax upp, lad skjuten bort, Tog gubben uti
handen, Och kommo wi strax innan för Till
obekante landen.

3. Ett fastigt berg midt för oss war, Det
jag rätt håpna före; Men Gubben sade å
war Karl, Wi ej så hierna böre. Säg, wet
du ej att weklighet har andria wunnit dra;
Men deremot har monlighet Atid fått fran-
sar båra.

4. Håraf så blef jag något styrkt, Men
återigen försträcker, När Gubbens hand med
rosig dyrt Åt bergets port blef sträcker. Jag
wille rymt tillbaka, men Han fattad' mig i
armen, Och sade: har du då, min wån, Ej
hjerter uti barmen.

5. Jag måtte ropa eller be, Det halv
dock intetbera, Jag skulle in, vi fingo se I
berget Gubbar flera, Dem jag ock alla trod-
de wäl, Emedan som de wiste, Att de en
Svensk uppriktig själ I skrympne lemmar
hyste.

6. Wi gingo dessa snart förbi I våra
stumma salar; Men fingo derpå genast se
Edelt lilje-flådde dalar Och lundar af Cy-
preseträ, Samt Ceder-prydda högder, Wi to-
gos mot af en allee, Som war af Linder
byggder.

7. En äkta Sol med silfwersten, Och pär-
lestrålar höga, I klara hwassan derpå sen
Begynte sig att löga; Hon flådde präktigt
goldmoder över Hagatebergen, Och gjorde him-
len klar och klar I höga Safirs-färgen.

8. Beredde fogleswärmen nu Med gånjud
silfwertunga, För denna gylfne Purpur-brud
Begynte till att sjunga. Kristalle-källan, som
utför Demante-klippan kullra, Hon wid sin
klara uppgångs-dörr Med pärle-böljor bustra.

9. Inunder hwart ett fluggrift trä Grä-
håriga sig böljde, Dem nöjet satt up på sin
Enä Och med sin mantel böljde. Hon gaf
dem Nektar utur guld, Och dem i kärlek
lyste; Med ett ord sagt, den ort war full
Af allt hwad ädelt lyfte.

10. Ack, sad' jag, fåcka Gubbe hwad för
sånhet du mig ämnat, Jag är så hjertans
nöjd och glad, Att jag min får har lemnat;
Säg, får jag icke här med dig Walom en
buska lesa, Och uti himmelskt nöje mig In-
swepa och inwespa.

11. Men han mig swara: Lära håll, Den
här skall bo och bygga, Han måste först på
werldens håll Slå odygden till rygga; Ty ut-
af alla du här ser Är ingen, som ej kämpat,
Den ene mindre, andre mer, Och hennes
fräckhet dämpat.

12. Härwid jag pustad' ängsligt till; Men
fick ej tid att tala, Ty sinnet föll mig i en
grin, Och allt för ljustig dwala. Emot oss
kom en täcker park, Ett Flore mästestycke,
Der Gudarne af frusen mark Had' gjort ett
sommarsmycke.

13. Der stodo Lagrar i Gewär, Och skyl-
rade för Solen, Derunder växte röna här,
Som pryddes gröna jolen; Der stod en wattu-
konst och gråt, Så klara wattenet flödde, Så
är, sad' Gubben, hennes sed Se'n Carl den
Tolste dödde.

14. Och är det såfångt bjuda till Betsris-
wa denna prydnad, Med tyshet jag här hål-
dre will Bewisa himlen lydnad: Dock skall
jag ej förtiga hwad Oss se'n för nåde hände,
Då jag min ögon nöjd och glad Att höga
Slottet wände.

15. För nämnde Slottets Kopparport En
hop stolt klädde Swenner Medkommo ifrån
Baldurs ort, Helt trogna Martis wänner,
Med dragna rampar stodo wakt, Att ingen
skulle klifwa På Slottets kläde Sammets-
prakt, Ea' blanka silfwerflifwa.

16. Men tänk så bistra som de här Med
bleka ansigt stodo, Och hotades med blankt
gewär, Så tog de dock till godo, Att gamla
Gubben ledde mig I deras Görmaf dyra,
Der ett ungt Bejon road' sig Ett krossadt klot
att styra.

17. Jag häpnad' nu länat mer än förr,
Och sträcktes ändå mera, När Gubben lätte
på en dörr Af blanka silfwer stälar: In för
densamma war en Sal, En sal för alla sa-
lar, Der inne lusten war helt swal, Och ljus-
set som i dalar.

18. Omkring ett präktigt silfwer-bord Tolf
Swenska Carlar suto, Som talte lide många
ord, Men Runga-miner gjuto; De ätto sågo
gamla ut, De syra intet spåde, De förra
som de dock förut Från werlden gjort aftråde.

19. Den Nionde i denna rad Tycks ha ett
hastigt sinne; Den Tionde så djerf och glad
Med mod i hjertat inne; Den Ellofte war en
läcker Carl, han sotti och räpna pengar, Och
delte ut, liksom en Far, Att sina barn och
drängar.

20. Den Tolfte war en sirlig, lång Da-
wål uppvuxen Hjelte, Den man kund' se ej
enda gång Sitt Carla-hjerta fälte: Hans ö-
gon woro osörkräckt, Liksom på unga Örnar,
Hans styfwa händer knyttes fäckt, Som ram-
mar uppå Björnar.

21. Hans korta hår, som kändes opp,
Utbildade en krona, Som war åt en så dug-
tig Kropp En sirlig hufwud-bona: Hans ar-
mar, ben war full af marga, Hans skuldror
utaf styrka, Hans länder woro liksom berg,
Och marmor i wår kyrka.

22. Han satt uti en Swensker råck Af
blått påfabelt kläde: Han hade Elgshuds-
föller ock, Som aldrig låg i tråde, Och hand-
skar utaf samma slag, Som långt på armen
räckte, Eror knappt manchetten satt i lag,
Som styfwa kragen täckte.

23. Ett tjockt gehång, tre finger bredt,
War spändt på blåa racken; En gruffig pamp,
den mången sett Medsabla hela flocken, Satt
dragen till en tredjedel I detta gula bälte,
Och wille ge åt dem sin del, Som trotsat
denne Hjelte.

24. Ibland så steg han upp och gick Med
sina stöflar store, Som suto uti Krigsmans
stick, Men föga blanka wore: Han hade spor-
rar uppå dem, Så stora att de påga Att sådan
sot och Carla-lem Med sina kringlor hwasga.

25. Sin ganska höga stora hatt, Den
gyltne knappen prydd, Han på sin frönta
hjesa satt, Se'n stanna han och lydde, Hur'
kämpe-makten skyddade, Så att gewären
slamra, Man kunde se han undrade Ho kom
till dödsens kamrar.

26. Stroy lättas blanka dörrer upp, En
Swensker karl inträdde Med skjulen sargad
hjelte-kropp, Dock miner intet räddde: Hans
ansigt war med blod afstöljdt, Medsabladt,
trampadt, slagit, Och bröstet, som hans hjer-
ta döljdt, Had' grofwa skott intagit.

27. Hans hjerna satt i håret flent; Jag
ryser det att nämna, Men glädes att ej är
försent För himlen sådant hämna: Han hade
spånt pistol i hand, Liksom han wille skjuta;
Men dödens hårdt åtsnörde band Besatte'n
till att sluta.

28. Han hälsade på swenskt maner, Då
Kungen nådigt swara, Och sad': Wi känna
intet Er, Hvem skulle Ni wäl wara? Jag
är, sad' han, en Swensk Major, Mitt namn
är Malkom Sinkler, Min själ nu nylig af
mig för Från hjertats wrår och winklar.

29. Hur', sade Kungen, blef du dödd, Du
tappra Krigs-Buß store? Du är i blod så
färgad röd, Liksom du slagad wore. Jo,
sade han, Ers Majestät, En oförskämb Bel-
lona Har så betalt de trogna sjät, Jag gått
för Sveriges Krona.

30. Ja så, sad' Kungen, men hör på:
Hwar war du när du dödde? Tre mil från
Breslau, när en å lör mina ådror flödde.
Hvem mördat dig? Sex Ryfka män, som
stulo af mig lifwet, Had' jag fått tid, jag
dem igen Skul' snälla pilar gifwet.

31. Ja så, då slåß wårt Sverige än Med
Ryfsen uti iswer? Nej, Hans Maj'stät, han
är vår wän, Så sagt åtminston' blifwer.
Nej såg, men hwad förslag had' du i Bre-
slau till att göra, Säg-ka wi tro, Att Kej-
sar'n nu Will sig på oss försöra?

32. Nej men, det höres intet af, Mitt
äfwentyr war detta: Jag för till Sultan i
fullt traf, Min Konungs hwärf fördratta.
Ack! Sultan, håll, håll Sinkler håll, God'
wänner, Carlar alla, Här är en Swensk från
werldens håll, Som mördat nödgats falla.

33. Se hwar han står, och blodet ned i
strida strömmar rinner, Der kan man se en
Hjelte-fed, Som ej i döden swinner. Långt
på han kommer från Turki't, Och lät oss då
så höra, Hurledes Mars sin dragna plit Nu
brukat till att föra.

34. Straxt reste de sig alla tolf, När
Sinkler att bestråla, Som deras blanka silf-
wergolf Med röda saften målat. Den Elste
sad': stig Hjelte hit Till bordet, me'n du ta-
lar: Laga bort pistolen och din plit, Han dig
ej mer hugswalar.

35. Ty klef han fram uti sin blod, Att
den kring benen stänkte, Ett karla-wäsend',
hjelte-mod I röda blöttet blänkte. Den Tolf-
te sad': berättat snart hwad sker i våra Län-
der, Ditt ärende och öfwerfart, Samt hwad
deruppe händer.

36. Jo, bdrjad' han, wårt Swea är En
Dam, som sitta sitter, Och sina gröna Lagrar
skär Gdrndjd med foalagwittet: Hon dricker
fridens söta win ut Fredriks guldne koppar
Och skådar med en hurtig mine På sina blåa
treppar.

37. Och skall knorpt någon hafwa sett
En så förnuftig Flicka, Som, fast hon fram-
dels sig beredt På ardnan fjortel flicka, Har
hon dock laddat flinkt gewär Och lagt utmed
sin sida, Så att om någon går förnär, Skall
han i fallet bida.

38. Hon klär sig som en Karl med hatt
Och lider ingen mössa, Dess purpurmun får
ingen satt, Fast mindre lof att kyssa, Mer
än som hennes äkta Man, Kung Fredrik sto-
re, byre, I hwillens trogna, starka hand,
Hon anförtrödt sitt styre.

39. Och som hon wänlig mine will se Af
alla uppå jorden, Så täcktes hon och nådigt
ge Att mig de höga orden: Red Sinkler, red
dig till, och far Till Sultans warma Länder,
Du wet jag med dem skaffa har Se'n Carl
han war i Bender.

40. Ty for jag stod i största hast, Kom
lyckligt och tillbaka, Men åter bort på lye-
kans kast, Min Konungs hwärf bewaka;
Kom lyckligt dit, förrättad' wäl Hwad mig
war budit göra, Fast owäns arga falska själ
Will smådetal kringföra.

41. Så slogs Sultan och slås ännu Med
Ryska Kejsarinnan, De ge hwarandra tu för
sju, Dock tyckes Sultan winna; Och efter
jag till honom for, Strart Kejsarinnan gissa,
Att jag på Sveriges wägnar swor Med ho-
nom punkter wisa.

42. Man tillad äfwen också se'n, Och il-
skan dermed wiste, Att mången Rysk båd' arm
och ben för min skull plötsligt miste; Och att
jag kund' ej för min dödd Det wäna folket li-
da, Samt att min klinga ofta slög Skalladt
ur min sida.

43. Nu war jag reser derifrån, Till Bre-
slau ändtlig kommen, Hwarest, när såsom
min person Af Amtet blef förnummen, Mig
önskades en lycklig fart Till Swenska Kun-
gens Länder, Det jag och upptog för en art
Af Sveriges trogna wänner.

44. Men när jag se'n wid pass tre mil
På wägen der från hunnit, For en af sex
liksom en pil Gdrut, den se'n mig wunnit:
Han kom tillbaka, lade an Och sporde hwad
jag förde för lustigt nytt till Sveriges land,
Som Ryska Kronan rörde.

45. Jag wisten af rätt tämlig Fort, Men
fyra hans Dragoner De ryckte mig af wag-
nen bort, Ursinnige Pultroner, Och refwo
till sig allt det, som På popper war upp-
skrifwit. Der jag helt troget handlat om
Hwad Sverige nyttigt blifwit.

46. Sen sporde han mig åter till Hwad
mera nytt jag hade, Jag teg derpå förbittrad
still, Då annan en stroy lade Mig genom
hufwud med ett lod, Så att jag nödgas fal-
la; Min själ for bort, mitt hjerte-blod Och
krafter bleswo alla.

47. Se'n högg de mig lem från lem,
Fast hjertat i mig picke; Man orsäl har be-
römma dem, Som, utan till att klicka, För-
mätte skjuta mig ihjäl Med ellofwa Pistoler,
Den tolfte jemwäl ligger här För Swenska
Tolf Caroler.

48. Och såled's har oskyldigt jag För owän
mistänkt blifwit, Och har för samma sett
min dag Och måst' qwittera lifwet; Min själ
war ännu aldrig arg På Ryssa Kejsarinnan,
Dock ryser mig som björn och warg Handte-
ra härutinnan.

49. Och uppå ett förrådligt sätt Man
mitt porträtt utskände, Så att det skulle falla
lätt Mig slå hwar jag anlände; Nu har de
då sin önskan nått, Dock kan det mig hug-
swala, Jag wet min Konung detta stott Lär
oselbart beklaga.

50. Men Sinkler hör, den siste Carl Till
honom derpå sade: Säg fick du ej som tap-
per Karl Dig wärja för slig skade? Nej, sa-
de han, de röfswat bort, Som tjufwar, wa-
pen mina, Och gjorde se'n processen fort, Och
glömde mig ej pina.

51. Nu, sad' Kung Carl, wi säga kan
Det hjertligt os förtryter, Att en så hurtig
Karl och man Så hårda isar bryter; Och
straffe himlen äfwen den, Som af ditt blod
sig sågnar, Ell' såndt de mördare och män,
Ell' dem förswarar, sågnar.

52. Men opropos, håll Sinkler, hör Hur
är med Preussa freden? Månn tro i folket
hjertat dörr, Till tiden är förleden? Nej, nej,
Hans Majestät, tro frilt Sultan har hårda
nåfwar, Och felas söga - - silt Och ojämnt
bytte jäfwar.

53. Ja, men det war lust höra på De
gamla tappre Götthar, Ännu en gång med
mod gå på Och dela Carla-skötur; Man me-
nar deras krutbröl lär Kring werlden ännu
lufka, Och ingen är, som icke swär Sig lun-
na tio tufka.

54. Hans Majestät tro säkert, att, Om
de allenast fingo Se Hans Maj'stats durch-
skutne hatt, Det skulle dem så twinga, Att
hjertat både upp och ned I bröstet skulle
picke Och deras swärd, på Carlased, Begära
blod att dricka.

55. Kung Stanislaus, och låra såg, Hur
är det med hans lycka? Säg wandrar'n
än så ojämn väg På lyckans falsta krycka?
Säg vill ej någon Pufsans Mer uppå ho-
nom tänka, En' har hans sol gjort allians
Med mörkret intet blänka.

56. Hans Majestät han lefwer nöjd På
lyckans låga säte, Och tror man han är fö-
ga böjd Mer om sin krona tråta; Dock törs
jag intet gerna se I ödets dollda lagar, Han
får den än en gång kånke, Om himlen så
behagar.

57. Nått som man nu så taltes wid, Så
hördes litet bullra, Och utför fönstren sågs
der ned Helt många wagnar kullra; Man
sporde genast ho det war, Då blänka walten
swara: En ganska stor Minister-skar Är kom-
men här att wara.

58. En kom straxt in, sitt audiens, Hans
sak de snart afgjorde, Se'n slog han upp sin
reverens För hela Kunga-borde, Gick derpå
ut, en ann kom in, Och för sitt Hof ngera,
Så fermt, att man dess stolta mine Och slug-
het admirera.

59. Ja, hwart ett Hof af Japhets land
Här hade en Minister, Som med helt mjuka
lärlets-band Skull' binda alla twister; Och
hwar och en kom till förhör, Så snart det
honom borde; Men ingen inför deras dörr
Skallad tråda torde.

60. Här war en Keiserlig och Frans, Och
Sant Engelsk, Preuss och Rysser, Här war
en Italiensk och Spansk, Holländsk, samt
Dansk och Tysser; Ja, jag kan sannerligen
ej Mig alla nu erindra; Men alla syntes ut-
af mej I guld och silfwer glindra.

61. Jag stod hos Gubben så långt bort,
Att jag ej kunde höra Hwad desse Herrar
talte för, En' det till sinnes föra; Dock
smög jag uti stuggan fram, Så snart en ta-
la börjde, Som sad' sitt Hof fått hjertekram
Af allt det Sinkler förjde.

62. Och talten liksom man förut Skall
trodt det Hofwet willa, Att Sinkler på sitt
lif fick slut, Och nödgades bli stilla: Han ro-
pa mycket om honds, Om ädelt Christligt sin-
ne, Och att dess Hof allt ärbart gör För werl-
dens friska minne.

63. Han beklarera den infam Och Hof-
wets rang owardig, Som intet hade blygd
och skam, Att slå en så rättfärdig; Och när
han ändligt talat ut, Så strökt han uppå fo-
ten, Och änkte med sin söta trut Nu lagat
bot för foten.

64. Man tog hans talan gunstigt opp,
Med helt förståtte miner, Man log åt tan-
kans fria lopp, Och tungans slyswa liner.
Sist tacka mannen kärligt för De målade du-
sörer, Som man så ymnigt dem nu gör Af
alla slags fuldrer.

65. Just nu fleg Carl den Tolfte bort,
Tog Sinkler uti handen, De gingo ut, och
innan Forrt Säggs de på gröna landen; De
gick tankfulla upp och ned I wackra gångar
gröna, Att de om wigtigt taltes wid, Man
kunde se och röna.

66. Man kan ej weta hwad det war,
Hwarom de resonera, Men stundom sågs den
store Carl sig litet alterera; Omsider kommo
de igen, Då Carl den Elfte fråga: Hur står
det till, min Son och wän! Ditt hjerta står
i låga.

67. Å bagatell, sad' han, min Far! Jag
utaf åtrå brinner, Att se om Mars der upp'
är Karl, Och om han Fransar winner, Jag
wilt mig laga till gå opp, Bli borta några
dagar, Och föra an min Hjelte-tropp, Så
Fru Belona bragar.

68. Kom Sinkler, sad' han, Kom följ
med, Wi sku för ro skull pröfwa, Att bryta
stål som rutit tråd, Och styfwa laxar söfwa.
Wår Sinkler genast färdig war, Helt tropp
med lika frågor, Han tog enär som modig
Karl, Och döljde sina plågor.

69. Glimt wäsend, sad' Kung Carl, Skall
bli, Fristt Bugar uti Norden, Wad' sol och
måna skall så si Förändring uppd jorden:
Kom Sinkler låt oss här gå opp Och genast
stå till forum, Och rida kring i fullt galopp
På Martis flinka forum.

70. Den Elfte tog den Tolfste fast Rätt
som han skull' marchera, Och sad' min Son
wi ha god natt Från werlden tagit nu mera;
Om du nu skulle komma här, Wor' ingen,
som dig kände I hela wida Swerges Rän,
Ea' tankan på dig sände.

71. För öfrigt drar wår Måg, din Bror
Och Swäger Fredrik Store, För all ting om-
sorg att jag tror, Om du der sielswer wore,
Så skall' det wara alldeles ett: Du känner
ock Ulrika, Din Syster, derför' kom och sitt,
Ej efter oro flå.

72. Jag menar du bör wara målt Af
lika sura drufwor, Som hade knappt på
Thronen trådt Förr'n owännen dig trugat,
Att gå med sig på såltet ut, Och fast han
grusligt tappa, Så had' han dock så när
en flut Bortriswit af din Pappa.

73. Se'n fick du ej ditt Swerge se, Förr'n
Forrt förrän du dödde, Då du tolf år och
twenne tre Dig på din klinga stödde; Nu är
du kommen uti ro, Bli då för Guds skull
stilla, Låt dem, som nu på jorden bo, På
lika saker grilla.

74. Wid dessa ljufwa Faders ord, Strax
Sonens ögon runno; De slego åter till sitt
bord, Och armar kärligt bunno. Ja, sade
han, min ljufwa Far! Jag wet wäl jag är
dödd, Men för den kärlek som jag har Till
Swerge, jag dock blöder.

75. Gud wet hwad hjerta, kraft och mod
Jag i Soldaten satte, När jag midt för
hans ögon stod Och sjelf i fästet satte; Och
der jag red för Rytteriet, Der växte mod i
bröste, Der drog en Carlearm sin plit, Och
blod på marken öste.

76. Hjelp Gud, jag kan ej utan gråt
Och tårar mig påminna, Då jag och Ken-
stjöld följdes åt Wid Narwa Fransar win-
na, Der blåstes allarm, wi gingo på. Så
solen hufvud skaka, Och Cronstedt stöi så
bergen blå Begynte till att knaka.

77. En Duna slag, än Krischou då, En
Krafau, Lemberg, flera; Men tappre Swen-
ska Bugar blå, Mån' der Subrätt regerat:
Augustus måste ju af thron, När som han
såg min klinga, Och nu . . . Det kan mitt
hjerta twinga.

78. Fast mången tyckte att min sol Sig
bergde wid Pultawa, Och fleg inunder
Nordens pol, Att låta sig begrafwa; Så
tro mig fritt had' Fredrikshaus Mitt lif så
brott ej ändat, Had' mina grofwa styckens
knall Wäl nya Solar tändat.

79. Nu är det fåfångt tala om De för-
ra friska tider, Wi wete dock ej huru som
Man nu på jorden strider; Dock önskar jag
mitt Sverige godt, Jag som dess Konung
warit, Och klädt för samma många Rott,
Der jag i fält har farit.

80. Så må då wäl I Bugar blå, I
Lejon uti Norden! Låt se Ni outid på Er
flå, Och ägen Morra Jorden, Jag tackar
Er för hwar en dag Jag Eder Commende-
rat, För ni gick på i mina slag, Och welo
ingendera.

81. Gack Sinkler i ditt rum och sitt,
Sätt wårjan i din slida, Och har dock him-
len mycket gett, Hwarmed wi tiden lida;
Wi äga ju en Gudaförgd I våra Himla-
Salar, Wårt läger är af nöjet högd, I
tacka Vilje-dalar.

82. Af denna Hjellen ifren rann, Hans
grumma ärr ej sågos, Han sig förnvad ge-
nast fann, Hans kropp ej mera på äges; Fast
han i werlden hurlig war, Och kunde iver-
ken vinna, Wardt han dock nu en annan
karl, Som wi en gång stä finna.

83. Straxt fleg wår Sinkler i ett rum,
Som klart af pärlor lysse, Der mötten Hjel-
tar, samnan om, Och honom kärlligt kysste;
Der inne sågs i blåa klår, På Silles-
klädde Throner, Högborne, Ädle, som ge-
wår Har burit för tre Kronor.

84. En Gudalust Fringswäfwande, Och
allas hjertan nöjde, Jag skådad' det och
båfwade, Och mig till marken böjde; Jag
knappte mina händer hop, Och mördsamt
gratulera, Med underdånig suck och rop,
Dem, som så wäl regerat.

85. Se'n tog mig Gubben wid sin hand
 Och förde mig tillbaka; Jag grät att mina
 lefnads-band Förhindrad' mig att smaka
 Ett sådant nöje, som här war, För dem,
 som wäl ha lefwat, Och efter årens Krona
 rar Med fulla krafter stråfwat.

86. Derpå fick jag straxt se min hjord,
 Samungarna och snälle, Som äto wid sitt
 blomster-bord På samma rum och ställe. Se
 nu sad' Gubben, lemnar jag Dig der jag
 dig från ledde, Och glömmen aldrig denna
 dag, Ell' hwad på honom stredde.

87. Och härpå tog han mig i famn Och
 tacka för godt följe; Jag bad han säga mig
 sitt namn, Men han det mig fördöjde;
 Se'n stulta han från mig igen, Jag stad-
 na qwar och qwila. Till denna min ut-
 lesde wån Utur mitt sinne låra.

88. Se'n satte jag mig ned och grät,
 Och ömlade den stade, Att Sinkler så i
 hastighet Sin ögon sammanlade; Det war
 likwäl en hurtig Karl, En Krigs-buß och
 en Hjelte, Som der reson fått blifwa qwar,
 Med Rithler wäl spånt bälte.

89. Åt tänk hwar redlig Swenskt uppå
 Den Herrens swenska hjerta, Många Hjeltes
 hjerta blifwa må Wot hans en liten ärt;
 Jo, tänk uppå hur som han fä, Och hwem
 den gerning gjorde, Samt, huru tytt i dö-
 den hda Hwad sägas icke borde.

90. Derför' J Hjelte som ha mod Och
 hjerta uti bröstet, Åt! hämnens Malkom
 Sinklers blod, Som Rithler mordiskt öste;
 För öfrigt är jag städse Er Tjänstfwen alla ti-
 der, Och slutar nu, hållt som jag ser Wår
 Sol i Skogen strider.